

■ Csakis kövezve

■ Tikkasztó körülmények

■ Egyetlen halam, mely nem nyurgaponty

következőképpen alakult: 10–20 méterig enyhén iszapos, 20–110 méter között iszapos, 130 méteren jól kitapintható az árok egyik széle, félkemény-kemény aljzattal, ezután 10–15 méteres szélességben húzódik az árok 30–50 cm mély iszappal, majd 140–150 méteren az árok másik széle található igen kemény talajjal. Az eredeti patakmeder egyébként hol kisebb, hol nagyobb kanyarulatú ívekkel a tó elejétől a legvégéig érezhető és letapogatható. Az elmúlt időszakban a napijegyeseknek kedvező méretű pontyokból 21 mázsát telepítettek, így etetéseinket ehhez mérten kellett elkészíteni. Mivel a behordás engedélyezett, az árok egyik, illetve másik szélén helyeztük el a

bójákat nagyjából negyven méterre egymástól. A két bója közt húztunk egy képzeletbeli vonalat, majd ennek nagyjából a közepére egy cirka négy négyzetméteres területen kialakítottunk egy komolyabb – kb. 25 kg-os, vegyes (főképp főtt kukoricából, tigrismogyoróból és pelletből álló) – első etetést, aminek a figyelemfelkeltés volt a célja. Ezen nem horgásztunk, csak próbáltuk a közelben tartani a halakat. A hón áhított nagyobb és óvatosabb példányokat a két-két bójánál vártunk különböző ízekkel: saját készítésű GLM bojli, illetve Meteor gyári golyó volt a menü; itt az etetést 30-30 szem bojli jelentette, melyek egy részét feleztük. Mivel nem ismertük a vizet, az előzetes információk figyelembevételével ezt a mennyiséget tartottuk ésszerűnek.

TIPP

Elérhetően

Mivel bármely hónapban előfordulhat olyan időjárási helyzet, mely megakadályozza a szerelék behordását, az utóbbi években minden alkalommal készítettünk könnyed dobótávra (40-60 m) is etetést. Ez nem csak viharosabb órákban jöhet jól, hanem akkor is, ha a benti bóják egyike nem igazán működik.

A messzebb lévő bóják két órán belül elkezdtek adni a halakat, de szinte az összesért be kellett mennünk; 80–100 méteren minden második kapásnál elakadtunk a bevágás utáni pillanatokban. Mire kiszabadítottuk a zsinórt, a hal általában már nem volt a horgon.

A radar semmit sem mutatott, de amikor tapogatórúddal és lábbal jobban megvizsgáltuk, alattomos, 10–30 cm-es kis gyökeket, bokormaradékokat fedeztünk fel. Ahogy nőtt a kapások száma, ez a probléma egyre inkább zavaró lett, hiszen az 5-10 perces zsinórszabadítás elég volt a pontyoknak, hogy meglógnanak – mire újra fel akartuk venni a kontaktust, jó párszor kezeket oldottak. Egy egyszerű ötlettel ugyan javítottunk a helyzeten, de még sem úsztuk meg lemaradások nélkül. Az első napokban főképp a gyári fűszeres adta a halakat, de – ahogy lenni szokott – félidőben ez megváltozott, és egyre inkább átvette a főszerepet a saját csali. A kapások száma roha-

■ A menü szinte mindig azonos gyári meteor és saját GLM

mosan nőtt, és a „pehelyes állú” pontyokat részben sikerült szelektálnunk, a juniorokkal azonban meggyűlt a bajunk. Szinte megállás nélkül fogtuk a 4–9 kg közötti vehemens és erőteljű duzzadó nyurgákat. (A Tógazda Zrt. halastavainak zömében a nyurgákat tenyésztik és nevelik, s mivel a víz halellátását természetesen a cégtől kapott hallal biztosítják, így a nyurgák kerülnek többségbe.)

A hőmérő higanyszála szinte mindennap rekord magasságokba emelkedett, de nem vettük észre, hogy ez negatívan hatott volna a halak étvágyára.

A nyurga példányok szépségét csak az erejük múlta felül. Az 5-6 kg-os torpedók a bevágás után azonnal 10-15 métert húztak le a dobról, és fiatal koruk ellenére pillanatok alatt bokormaradványt értek, ha kicsit is lankadt a figyelmünk. Nem is nagyon erőltettük az ólmozást, maradtunk az ilyen esetben preferált köves módszerrel – az így összeállított szerelék a hasonló vizeken jóval kevesebb bosszúságot okoz. Társam búcsúajándéka a táborbontás alatt fogott csodaszép nyurga-koi ponty volt, mely pár év múlva fogja valakinek bearanyozni a napját.

Az erős, egészséges halak és az élmények tehát mindenképp arra biztattak, hogy ősszel – egyedül ugyan, de – visszatérjek.

■ Gyönyörű egy jószág